10.1 Úvod

Zásoby můžeme stručně charakterizovat jako aktiva určená k prodeji nebo ke spotřebě. Díky jejich rychlé přeměně do jiných forem majetku je řadíme do oběžných aktiv společnosti a obzvláště v podnicích výrobního charakteru hodnotově představují jejich významnou součást.

Zásoby se člení v závislosti na způsobu jejich pořízení na dvě skupiny:

- ***zásoby nakupované*** (materiál a zboží),
- ***zásoby vlastní výroby*** (nedokončená výroba, polotovary vlastní výroby, výrobky, zvířata).

Na způsobu pořízení záleží i ***ocenění***, jímž je příslušná zásoba v tomto okamžiku ohodnocena (pořizovací cena, vlastní náklady, reprodukční pořizovací cena). Rozlišujeme též různé ***oceňovací techniky***, které si účetní jednotka může zvolit pro ohodnocení úbytku zásob při spotřebě či prodeji (FIFO, LIFO, vážený aritmetický průměr, skutečná pořizovací cena/vlastní náklady s evidencí cenových odchylek). Každá účetní jednotka si může zvolit jeden ze dvou ***způsobů účtování*** (způsob A či způsob B, viz dále) pro každý druh zásob (dle analytické evidence). Je třeba však vždy zachovávat ***koncept konzistence***, tzn., že zvolená metoda oceňování či zvolený postup účtování nebude měněn.

Finanční účetnictví je v českých podmínkách legislativně upraveno a zásob se týkají následující předpisy:

- **Zákon č. 563/1991 Sb., o účetnictví** (§ 24, 25, 26),
- **Vyhláška č. 500/2002 Sb.** (§ 9, 49),
- **České účetní standardy pro podnikatele** (ČÚS č. 007, 015).